

Andreu Alfaro

Aquest senyor que té el pius de dalt intacte, amb un somriure volterià, unes orelles influents i uns ulls afilats, i amb un cartell humà irrefutable, és un dels escultors més considerats que ha subministrat la cultura catalana. Va debutar en la seua biografia al carrer de Pasqual i Genís d'una aglomeració urbana que, segons la recepta de Saturn, devora la seua demografia més inquieta. Provenia d'una família de pragmàtics que no venerava més déu que don Vicent Blasco Ibàñez i que circumserivia, amb severitat, el verb *treballar* a les obligacions de l'ofici de carnisser.

El seu avi, amic vehem de Sorolles, Blascos i Benlliures, de Belmiontes, Joselitos i Graneros, freqüentava el rosari de l'aurora amb intencions de sabotatge i conten que sempre que passava per la plaça de la Mare de Déu, escopia acèrrimament, com deixant clar, i liquat, què pensava del clero. Amb aquestes credencials en els cromosomes, el senyor que comunica amb minerals no podia sinó haver après els primers signes en la Institució Lliure d'Ensenyança. I en aquell districte krausista, entre les vespres de la revolució africana i el final del conflicte galaico-musulmà, li van inundar el cap d'interrogants i dubtes. L'any 71, Anna Peters, el convenç perquè envie alguna realització al Simposi d'Escultura de Nuremberg i d'aquesta manera estableix les bases de la introducció en el mercat europeu. I tres anys després va de-

cidir donar el gran pas. "Fins el 71 vaig estar treballant en la carn, i fins el 74 en la publicitat, i a partir d'aquell any em vaig dedicar exclusivament a l'escultura. Jo he estat molt lent. He començat a donar-me de les coses molt tard. El criteri i la reflexió m'han arribat tard. M'imagino que el meu retard és degut a

un problema biològic: en la meua joventut no he donat més de si.

Sempre he estat influït pels altres, aspecte que potser és degut a

l'herència de mon

pare, que era molt absorbent". L'any 74 Alfaro va vendre una exposició sencera a la Sala Gaspar, al preu que cantava l'art. Fins aquell moment, llevat d'una cosa que li havia venut a l'ambaixador anglès a Madrid, havia fet art barat: havia venut dibuixos a seixanta duros, escultures seriades de planxa a dues mil pessetes, i algun amic, a canvi d'un quadret, li havia comprat un frigorífic. Els primers materials que l'escultor fa servir com a suport dels seus comunicats tenien un origen domèstic: pots de conserva i fils d'aram, amb els quals arquitecturava d'una manera primitiva, amb mòbil biològic, sense soldadures. La precarietat en la manufactura d'aquella obra inaugural, com era d'esperar, no ha permès la posteritat d'aquelles escultures rabioses. Ja superada la sintaxi de la llanda, Alfaro va alimentar les seues creacions amb acer inoxidable, planxa i pedra, i es va posar a sembrar les places d'Europa amb expressions del seu taller.

Miquel Alberola

Carta del Vaticà

Antoni Deig, bisbe

de Solsona, i Jaume Camprodon, bisbe de Girona han proclamat la necessitat d'u-

na Conferència Episcopal Catalana. Bona notícia, que vé a confirmar el que ja pensava Max Cahner, que l'església és un dels pocs estaments de Catalunya que encara entenen el país com un estat. Dic que Cahner ho sabia, perquè, seguint aquest principi –que es va revelar ingenu– va iniciar la seva política museística arribant a acords amb els bisbats més importants per remodelar els antics museus diocesans i convertir-los en museus comercials. Justament els resultats més esplèndids d'aquella idea van ser el museu de Solsona i el de Girona, i per tant no podem considerar casual que sigui en aquestes diòcesis d'on hagin sortit les propostes més lluminoses. En aquella època no va ser possible arribar a cap acord amb el de Vic, però ara sembla que les coses van per bon camí.

No sembla, en canvi, que avanci massa la remodelació del museu diocesà de Barcelona que ha d'anar a la Pia Almoina. Encara que fins i tot la cúria catalana semblava haver trobat el seu home per dirigir-lo, un dels cervells més clarividents i cultes del clergat del país. Deixeu que li reservi el nom.

Però no puc deixar d'explicar una anècdota seva, significativa. Aquest capellà que va ser enviat a Roma per pre-

parar la seva tesis doctoral –que presentaria en català, per primera vegada en la història vaticana–, s'havia d'allotjar, com era preceptiu,

al Col·legi Espanyol. Molt educadament, el capellà va adreçar-se al director del Col·legi Alemany de Roma per exposar-li la seva sol·licitud de raure allí durant la seva estada. Li parlava de Catalunya i de com preferia el contacte intel·lectual germànic, tot i el respecte humà que podia experimentar, lògicament, pels seus col·legues espanyols. Una carta del bisbe de Tortosa, amic del director del Col·legi Alemany, li servia d'aval tant personal com argumental.

Van tardar un temps a contestar-li però ho van fer. En una carta precisa, el director del Col·legi Alemany li expressava en un preàmbul que una regla del seu i dels altres col·legis eclesiàstics era no admetre capellans provinents de països que ja tenien seu pròpia. Però que havien estudiat el seu cas amb molt de compte i que pensaven fer una excepció amb ell. En primer lloc per la recomanació del seu bon amic bisbe de Tortosa. En segon lloc –i això és extraordinari– perquè era català i per tant l'acceptaven en record de la fidelitat que els catalans van mantenir a l'arxiduc Carles en la seva guerra contra els borbons.

La successió, per tant, sembla assegurada.

Jordi Balló

